

59 ש'בין טוב ובין רע' פירושו דבר שיש בו חילוק בין טוב לרע, 'בין טוב
60 לרע' מ'פיע' ליה – היה צריך להיכתב, ואז היה משמע דבר שיש בו
61 חילוק בין טוב לרע, אבל 'בין טוב ובין רע', משמע 'אחד טוב ואחד
62 רע' דהיינו שהם שוים ואין חילוק ביניהם. אומרת הגמרא: ק'ש'א –
63 אכן קשה הדבר.
64 הגמרא מביאה ברייתא להקשות על דברי רבי יוחנן: מ'ית'ב, שנינו
65 בברייתא, קדשים שמתו, אם היו קודם שמתו ת'מ'מין, י'ק'רו, שכין
66 שהיו ראויים להקרבה, גזרו בהם חכמים שלא יפדו, משום מעלתם.
67 ואם קודם שמתו היו פ'ע'לי מומין י'פ'רו, יכולים לפדותם אף לאחר
68 מיתה, שאינם צריכים העמדה והערכה. אומרת הברייתא, ב'מ'ה
69 ד'ברים א'מורים שאם מתו בעלי מומים יכולים לפדותם, ב'ק'דשי
70 מ'זבת, א'כל ב'ק'דשי ב'דק ה'בית, ב'ין אם קודם שמתו היו ת'מ'מין,
71 וב'ין אם קודם שמתו היו פ'ע'לי מומים, י'ק'רו, ואי אפשר לפדותם,
72 כיון שקדשי ב'דק הבית צריכים העמדה והערכה. ר'בי ש'מ'עון א'מר,
73 א'חד ק'דשי מ'זבת, וא'חד ק'דשי ב'דק ה'בית, שניהם אם קודם שמתו
74 היו ת'מ'מים י'ק'רו, ואם קודם שמתו היו פ'ע'לי מומין, י'פ'רו.
75 אומרת הגמרא: ת'י'ב'ק'א ד'ר'בי י'וחנן מ'רי'ש'א – קשה על דברי רבי
76 יוחנן מהירש'א של הברייתא, שמבואר בדברי חכמים שבהמה של
77 קדשי מזבח, אם היא בעלת מום, יכולים לפדותה, ואינה צריכה
78 העמדה והערכה, ומוכח שמה שאמרו חכמים במשנה שצריך
79 העמדה והערכה, אין זה אלא בבהמה של ב'דק הבית (כדברי ריש
80 לקיש). מתרצת הגמרא: א'מר ל'ך ר'בי י'וחנן – יש לרבי יוחנן לומר
81 ל'ך, ה'כ'א ב'מ'א ע'ק'נין – כאן בברייתא במה מדובר, ב'פ'ע'ל מום
82 מ'ע'יקרו – בבהמה שהיתה בעלת מום קודם שהקדישה, שבבהמה זו
83 גם חכמים מודים שאינה צריכה העמדה והערכה.
84 אומרת הגמרא: ה'כ'י נ'מי מ'ס'ת'פ'רא – כך גם מסתבר לומר,
85 שהברייתא מדברת בבהמה שהיתה בעלת מום קודם שהקדישה,
86 ד'א' ת'י'מ'א – שהרי אם תאמר שהברייתא מדברת כ'ש'ק'ד'ם ה'ק'ד'יש'ן
87 א'ת מומין – שנעשתה הבהמה בעלת מום רק לאחר שהקדישה, ומה
88 שאמרו חכמים שבהמה של קדשי מזבח שהיא בעלת מום תפדה,
89 הוא משום שבהמה של קדשי מזבח אינה צריכה העמדה והערכה,
90 ל'י'פ'לו'ג ר'בי ש'מ'עון ע'לה – היה צריך רבי שמעון שטובר שבהמה של
91 קדשי מזבח צריכה העמדה והערכה, לחלוק על דין זה, ולומר שאף
92 בעלת מום תקבר, ואילו בברייתא אמר רבי שמעון שבעלי מומין
93 יפדו. א'לא ל'או ש'מ'ע מ'נה – אלא ודאי מוכח מזה, שמה שאמרו
94 בברייתא שבעל מום יפדה, היינו ב'פ'ע'ל מום מ'ע'יקרו – בבהמה
95 שהיתה בעלת מום קודם שהקדישה, ובה אף רבי שמעון מודה
96 שאינה צריכה העמדה והערכה.
97 מקשה הגמרא: א'לא, לאחר שהוכחנו מדברי רבי שמעון שודאי בעל
98 מום שנאמר בברייתא, היינו בהמה שהיתה בעלת מום קודם
99 שהקדישה, ל'מ'א ת'י'ה'י ת'י'ב'ת'יה ד'ר'יש ל'ק'יש – האם נאמר
100 שתהיה מכאן קושיא על ריש לקיש שאמר שלדעת חכמים קדשי
101 מזבח אינם צריכים העמדה והערכה, שהרי יש לדייק בברייתא
102 שדווקא משום שהיתה בעל מום קודם להקדישה לכך אמרו חכמים
103 שתפדה, אבל אם נעשתה בעלת מום לאחר שהקדישה אף לחכמים
104 תקבר, והיינו משום שקדשי מזבח צריכים העמדה והערכה, ודלא
105 כריש לקיש. מתרצת הגמרא: ר'יש ל'ק'יש מ'וק'ים ל'ה – מעמיד את
106 הברייתא, ב'ש'ק'ד'ם ה'ק'ד'יש'ן א'ת מומין – שהקדישה כשהיתה
107 תמימה, וכפי שביארנו בתחילה, שתמימים יקברו משום גזירה, ובעלי
108 מומין יפדו משום שלרבנן אין צריך העמדה והערכה.
109 שואלת הגמרא: א'י ה'כ'י – אם כן קשה ומה שהוכיחה הגמרא לעיל
110 ב'ה'כ'י נ'מי מסתברא', ד'נ'י'פ'לו'ג ר'בי ש'מ'עון ע'לה – שהיה צריך רבי
111 שמעון לחלוק גם בקדשי מזבח, שהרי לדברי הכל רבי שמעון סובר
112 שבהמה של קדשי מזבח צריכה העמדה והערכה, והיה צריך לומר
113 שבקדשי מזבח אף בעלת מום תקבר, וממה שאמר שבעלת מום
114 תפדה, מוכח שהברייתא מדברת, כשהיתה הבהמה בעלת מום קודם
115 שהקדישה. מתרצת הגמרא: ר'יש ל'ק'יש מ'י'פ'ף א'פ'י'ה – מצא ברייתא
116 אחרת שבה נשנו דברי תנא קמא הפוך, וממילא גם ה'במה דברים

1 ה'א מ'ה א'ני מ'ק'יים – אם כן במה נעמיד את הפסוק (ויקרא כו יא) 'א'ם
2 [כ'ל] ב'ה'מ'ה ש'מ'אה א'שר ל'א י'ק'ריבו מ'מ'נה ק'ר'בן ל'ה', בהכרח שיש
3 להעמידו ב'פ'ע'לי מומין, ש'י'פ'רו. מבררת הברייתא: י'כול – שמא
4 תאמר שבהמות בעלי מומין י'פ'רו גם ע'ל מום ע'ובר – אם יש בהם
5 מום שסופו לעבור. משיבה הברייתא: ת'ל'מוד ל'ומר – מלמדנינו
6 הכתוב 'א'שר ל'א י'ק'ריבו מ'מ'נה', שאמר 'לא יקריבו' בלשון עתיד,
7 שבהמה זו שמדבר בה הפסוק, היא בהמה ש'א'י'נה ק'ר'י'בה כ'ל ע'יק'ר,
8 י'צ'ת'ה בהמה זו שיש בה מום עובר, ש'א'י'נה ק'ר'י'בה ה'יום א'לא ל'מ'ח'ד
9 – שאף שאינה ראויה עכשיו להקרבה, ראויה היא להקרבה לאחר
10 שיעבור המום, שאי אפשר לפדותה.
11 מסיימת הגמרא: וא'מר ר'ח'מ'נ'א – ואמרה התורה על בהמה זו שהיא
12 קדשי מזבח, ע'ב'יד ל'ה – שיעשו לה בפדיונה הע'מ'דה וה'ע'ר'כה.
13 ומקובל בידינו שברייתא זו היא דעת רבנן החולקים על רבי שמעון,
14 אם כן מוכח כדברי רבי יוחנן שלפי רבנן צריך העמדה והערכה
15 בקדשי מזבח.
16 הגמרא מבארת את שיטת ריש לקיש: א'מר ר'ב ג'יד'ל א'מר ר'ב, מ'א'י
17 מ'ע'מ'א ר'יש ל'ק'יש, ד'א'מר ל'ר'ב'נן ק'ד'שי ב'דק ה'בית ה'יו כ'ל'ל
18 הע'מ'דה וה'ע'ר'כה, וק'ד'שי מ'זבת ל'א ה'יו כ'ל'ל הע'מ'דה וה'ע'ר'כה.
19 ד'א'מר ק'רא – שנאמר בפסוק שדרשו ממנו שבפדיון בהמה צריך
20 העמדה והערכה (ויקרא כו יב) 'ה'ע'ר'י'ה ת'כ'ה'ן א'ו'ת'ה ב'ין מ'ז'ב וב'ין ר'ע',
21 טוב דהיינו תמימה ורע היינו בעלת מום, ומשמע שהפסוק מדבר
22 בהקדש כזה שהדין שיהי בו בטוב וברע, וא'י'הו'ו ד'ב'ר ש'א'ינו ח'לוק ב'ין
23 מ'ז'ב ל'ר'ע – ואיזה הקדש אין בו חילוק בין בהמה תמימה לבהמה
24 בעלת מום, ה'ו'י א'ומר – יש לך לומר ש'זה ק'ד'שי ב'דק ה'בית, וא'מר
25 ק'רא – ונאמר על כך בפסוק, 'א'ו'ת'ה', ומתיבה זו יש לדרוש שרק
26 בבהמה זו שדיבר בה הפסוק, נאמר הדין שצריך העמדה והערכה,
27 ל'מ'ע'ו'פי ק'ד'שי מ'זבת, שבהם אין צריך העמדה והערכה.
28 שואלת הגמרא: י'ר'בי י'וחנן שאמר שמה שנאמר 'ה'ע'ר'י'ה ה'כ'ה'ן
29 אותה' לפי רבנן זה נאמר גם על קדשי מזבח, 'א'ו'ת'ה' ל'מ'ע'ו'פי מ'א'י
30 – איזו בהמה מקדשי מזבח בא הפסוק למעט בלשון זו, שלא תהא
31 צריכה העמדה והערכה. משיבה הגמרא: ל'מ'ע'ו'פי ב'ע'ל מום מ'ע'יקרו
32 – בהמה שהיה בה מום קודם שהקדישה למזבח, לומר שאינה
33 צריכה העמדה והערכה בפדיונה.
34 מאחר שהתבאר שלפי כולם התיבה 'אותה' נדרשת למעט בהמה
35 מהעמדה והערכה, הגמרא מקשה שמצאנו תנא שלשיטתו אין מה
36 למעט מתיבה זו. שואלת הגמרא: ול'ת'נ'א ד'בי ל'וי – ולתנא של
37 הברייתא שושתנה בבית מדרשו של לוי, ד'א'מר ד'א'פ'ילו ב'ע'ל מום
38 מ'ע'יקרו הרי הוא כ'ל'ל הע'מ'דה וה'ע'ר'כה, ת'נ'י ל'וי – ששנה לוי
39 ברייתא בבית מדרשו, ה'כל ה'יו כ'ל'ל הע'מ'דה וה'ע'ר'כה, וא'פ'ילו
40 ב'ע'ל מום מ'ע'יקרו. ו'כן ת'נ'י (ר'בי) ל'וי ב'מ'ת'נ'י'ת'יה – בסדר הברייתות
41 שלו, שכל דבר שהוקדש צריך העמדה והערכה, וא'פ'ילו ה'יה
42 וא'פ'ילו ע'ו'פ'ות כ'גון אוזיים ותרגוליים שאינם ראויים להקרבה, ודאי
43 שבעל מום מ'ע'יקרו צריך העמדה והערכה. ולדבריו קשה, וה'ק'ת'י'ב
44 – והרי נאמר 'א'ו'ת'ה', ומה בא פסוק זה למעט. אומרת הגמרא: ק'ש'י'א
45 – אכן קשה הדבר.
46 עד כאן ביארה הגמרא את דעת רבנן לשיטת רבי יוחנן ולשיטת ריש
47 לקיש, עתה הגמרא מבארת את שיטת רבי שמעון: א'מר ר'ב י'הו'דה
48 א'מר ר'ב, מ'א'י מ'ע'מ'א ד'ר'בי ש'מ'עון, ד'א'מר ק'ד'שי מ'זבת ה'יו כ'ל'ל
49 הע'מ'דה וה'ע'ר'כה, וק'ד'שי ב'דק ה'בית ל'א ה'יו כ'ל'ל העמדה
50 והערכה, ד'א'מר ק'רא – שנאמר בפסוק שדרשו ממנו שבפדיון בהמה
51 צריך העמדה והערכה (ויקרא כו יב) 'ה'ע'ר'י'ה ת'כ'ה'ן א'ו'ת'ה ב'ין מ'ז'ב וב'ין
52 ר'ע', וא'י'הו'ו ד'ב'ר ש'ח'לוק בו הדין ב'ין מ'ז'ב וב'ין ר'ע – בין בהמה
53 תמימה לבעלת מום, ה'ו'י א'ומר ז'ה ק'ד'שי מ'זבת, שהיה בקדשי ב'דק
54 הבית אין חילוק בין בהמה תמימה לבין בעלת מום, וא'מר ק'רא –
55 ונאמר על כך בפסוק, 'א'ו'ת'ה', ומתיבה זו יש לדרוש שרק בבהמה זו
56 שדיבר בה הפסוק, נאמר הדין שצריך העמדה והערכה, ול'מ'ע'ו'פי
57 קדשי ב'דק ה'בית שבהם אין צריך העמדה והערכה.
58 מקשה הגמרא: א'י ה'כ'י – אם כן, שטעמו של רבי שמעון הוא משום

18	יום שבת קודש א' ניסן ה'תשע"ב	1	כלומר: תקנו ומניחין בזמני ההקדשה. ומצוה זו אין הנשים
19	מצות עשה ה.	2	תיבות בה".
20	המצוה החמשה - היא הצווי שנוצטונו לעבדו יתעלה.	3	המצוה החמשה - היא הצווי שנוצטונו לעבדו יתעלה.
21	ונכפל הצווי הזה כמה פעמים ואמר "ועבדתם את ה'	4	ונכפל הצווי הזה כמה פעמים ואמר "ועבדתם את ה'
22	אלהיכם" (שמות כג, כה); ואמר "ואתו תעבדו" (דברים יג,	5	אלהיכם" (שמות כג, כה); ואמר "ואתו תעבדו" (דברים יג,
23	ה); ואמר "ואתו תעבד" (שם ו, ג); ואמר "ולעבדו" (שם	6	ה); ואמר "ואתו תעבד" (שם ו, ג); ואמר "ולעבדו" (שם
24	יא, ג). ואף-על-פי שגם הצווי הזה הוא מן-הצווים	7	יא, ג). ואף-על-פי שגם הצווי הזה הוא מן-הצווים
25	הפוליים - כמו שבאנו בפלל (בשורש) הרביעי - הרי יש	8	הפוליים - כמו שבאנו בפלל (בשורש) הרביעי - הרי יש
26	בו יחוד, כי הוא צווי על התפלה. ולשון ספרי (דברים יא,	9	בו יחוד, כי הוא צווי על התפלה. ולשון ספרי (דברים יא,
27	ג): "ולעבדו - זו תפלה". ואמרו עוד: "ולעבדו - זה	10	ג): "ולעבדו - זו תפלה". ואמרו עוד: "ולעבדו - זה
28	תלמוד". ובמשנתו של רבי אליעזר בנו של רבי יוסי	11	תלמוד". ובמשנתו של רבי אליעזר בנו של רבי יוסי
29	הגלילי אמרו: "מנין לעקר תפלה בתוך המצות? מהכא	12	הגלילי אמרו: "מנין לעקר תפלה בתוך המצות? מהכא
30	(מכאן): את-ה' אלהיך תירא ואתו תעבד" (שם ו, ג).	13	(מכאן): את-ה' אלהיך תירא ואתו תעבד" (שם ו, ג).
31	ואמרו: "עבדהו בתורתו, עבדהו במקדשו" - כלומר ישים	14	ואמרו: "עבדהו בתורתו, עבדהו במקדשו" - כלומר ישים
32	מטרתו להתפלל בו (במקדש) ונכחו (או לנגדו) כמו שבאר	15	מטרתו להתפלל בו (במקדש) ונכחו (או לנגדו) כמו שבאר
33	שלמה ("והתפללו אל-המקום הזה", "הבית הזה" (מלכים א' ה,	16	שלמה ("והתפללו אל-המקום הזה", "הבית הזה" (מלכים א' ה,
34	כט, לה, ובדברי הימים ב' ו, יט)).	17	כט, לה, ובדברי הימים ב' ו, יט)).

המשך ביאור למס' תמורה ליום שני עמ' א

30	דריש לקיש - האם נאמר שתהיה מכאן קושיא על ריש לקיש שאמר	1	אמורים' הפוך, ודברי רבי שמעון נשנו בסתם ולא נכתב מה סובר
31	שלדעת חכמים קדשי מזבח אינם צריכים העמדה והערכה, שהרי יש	2	בקדשי מזבח, והכי מותיב ממכילתא אחריתי - וכך הקשו על רבי
32	לדייק בברייתא שדוקא משום שהיתה בעלת מום קודם להקדישה	3	יוחנן מאותה ברייתא אחרת, שנינו, קדשים שמתו, בין אם היו קודם
33	לכך אמרו חכמים שתפדה, אבל אם נעשתה בעלת מום לאחר	4	שמתו תמימין, ובין אם היו בעלי מומין, יקברו, ואי אפשר לפדותם
34	שהקדישה אף לחכמים תקבר, והיינו משום שקדשי מזבח צריכים	5	כיון שצריכים העמדה והערכה בפדיונם. [כמה דברים אמורים שאף
35	העמדה והערכה, ודלא כריש לקיש. מתרצת הגמרא: אמר לך ריש	6	אם קודם שמתו היו בעלי מומים יקברו, בקדשי בדיק הבית, אבל
36	לקיש - יש לריש לקיש לתרץ ולומר לך, דהכא במאי עסקינן -	7	בקדשים - בקדשי מזבח, יפדו, משום שקדשי מזבח אינם צריכים
37	שכאן בברייתא, במה מדובר, בשקדש הקדוש את מומין -	8	העמדה והערכה. רבי שמעון אומר, בקדשי בדיק הבית, תמימים
38	שהקדישה כשהיתה תמימה, וכפי שביארנו בתחילה, שתמימים	9	יקברו ובעלי מומין יפדו, ולכאורה קשה על דברי רבי יוחנן
39	יקברו משום גזירה, ובעלי מומין יפדו משום שרובן אין צריך	10	העמדה. הויכחא דרבי יוחנן - ולכאורה קשה על דברי רבי יוחנן
40	העמדה והערכה.	11	מהסיפא של הברייתא, שכן מובאר בברייתא שחכמים סוברים
41	שואלת הגמרא: אם כן קשה ומה שהוכיחה הגמרא לעיל ב'הכי נמי	12	שקדשי מזבח אינם צריכים העמדה והערכה.
42	מסתברא, וניפלוג רבי שמעון עלה - שרבי שמעון יחלוק גם	13	מתרצת הגמרא: אמר לך רבי יוחנן - יש לרבי יוחנן לומר לך, הכא
43	בקדשי מזבח, שהרי לדברי הכל רבי שמעון סובר שבהמה של קדשי	14	במאי עסקינן - כאן בברייתא במה מדובר, בכעל מום מעיקרו -
44	מזבח צריכה העמדה והערכה, והיה צריך לומר שבקדשי מזבח אף	15	בבהמה שהיתה בעלת מום קודם שהקדישה, שבהמה זו גם חכמים
45	בעלת מום תקבר, וממה שאמר שבעלת מום תפדה, מוכח	16	מודים שאינה צריכה העמדה והערכה. אומרת הגמרא: הכי נמי
46	שהברייתא מדברת, כשהיתה הבהמה בעלת מום קודם שהקדישה.	17	מסתברא - כך גם מסתבר לומר, שהברייתא מדברת בבהמה
47	מתרצת הגמרא: אמר לך ריש לקיש - יש לריש לקיש לענות ולומר	18	שהיתה בעלת מום קודם שהקדישה, דאי תימא - שהרי אם תאמר
48	לך, הכי נמי דפליג רבי שמעון - שבאמת חולק רבי שמעון אף על	19	שהברייתא מדברת בשקדש הקדוש את מומין - שנעשתה הבהמה
49	דין זה. דהיינו שרבי שמעון חולק על כל מה שאמר תנא קמא, אלא	20	בעלת מום רק לאחר שהקדישה, ומה שאמרו חכמים שבהמה של
50	שהזכירה הברייתא את מה שנחלק עליו בקדשי בדיק הבית, וכמו	21	קדשי מזבח שהיא בעלת מום תפדה, הוא משום שבהמה של קדשי
51	שנחלק עליו בקדשי בדיק הבית, נחלק עליו אף בקדשי מזבח. ורק לפי	22	מזבח אינה צריכה העמדה והערכה, וניפלוג רבי שמעון עלה - היה
52	האופן ששנה ריש לקיש ברייתא זו יש לתרץ כן, אבל באופן שהביאה	23	צריך רבי שמעון שסובר שבהמה של קדשי מזבח צריכה העמדה
53	הגמרא ברייתא זו לעיל, לא היה אפשר לתרץ כן, כיון שאמר שם רבי	24	והערכה, לחלוק אף על דין זה, ולומר שבקדשי מזבח אף בעלת מום
54	שמעון בפירוש שקדשי מזבח בעלי מומים יפדו.	25	תקבר. אלא ודאי מוכח מזה, שמה שאמרו בברייתא שבעל מום
55	שנינו בברייתא שאם הקדשים מתו שייך בהם פדיון, הגמרא דנה	26	יפדה, היינו בבהמה שהיתה בעלת מום קודם שהקדישה, ובוזה אף
56	באיזה אופן מתו: אמר ליה רבי ירמיה לרבי זירא, לריש לקיש	27	רבי שמעון מודה שאינה צריכה העמדה והערכה. מקשה הגמרא:
57	דאמר שרובן קדשי מזבח לא היו בכלל העמדה והערכה, וקתני	28	אלא, לאחר שהוכחנו שודאי בעל מום שנאמר בברייתא, היינו
58	- ושנינו בברייתא שקדשי מזבח שמתו,	29	בהמה שהיתה בעלת מום קודם שהקדישה, לימא תיהו תיובתיה

62 הברייתא שנשנתה בבית מדרשו של לוי, שהביאה הגמרא לעיל
 63 (ע"א), שאמר שאף מי שהיה בעל מום קודם הקדשו, צריך העמדה
 64 והערכה, אבל חכמים שחולקים על רבי שמעון במשנה, סוברים
 65 שאינו צריך העמדה והערכה.
 66 חור רב פפא והקשה: **אי הָבֵי** – אם כן יש להקשות על מה שאמר רב
 67 **זו דברי רבי שמעון, ותו לא** – וכי אין עוד תנאים סבורים כן,
 68 אלא **זו דברי רבי שמעון ומחלוקתו** – וחכמים החולקים עליו
 69 **מיפעי ליה** – היה צריך רב לומר, שהרי גם חכמים החולקים על רבי
 70 שמעון במשנתו סוברים כן, ומכך שלא הזכירם משמע שלפי רב גם
 71 חכמים של משנתו סוברים שבעל מום מעיקרו היה בכלל העמדה
 72 והערכה.
 73 **אמר ליה** – השיב לו אביי או רבא, **האי דלא קתני הָבֵי** – מה שלא
 74 אמר רב שמשנה זו היא אף כדברי חכמים שחולקים על רבי שמעון,
 75 הוא משום דרב סבר לה **כריש לקיש, דאמר לרפין קדשי פדק**
 76 **הפית היו בכלל העמדה והערכה**, אבל **קדשי מופת לא היו בכלל**
 77 **העמדה והערכה, ורישא קתני ואם מתו יפרו, וסיפא קתני אם**
 78 **מתו יקברו**. כלומר אמנם הרישא יכולה להתיישב עם דברי חכמים,
 79 שמדובר שם שהיו בעלי מומין קודם הקדש, וגם הם סוברים שבעל
 80 מום מעיקרו לא צריך העמדה והערכה, אבל הסיפא עוסקת בבעלי
 81 מומין אחר הקדש, ואומרת יקברו, דהיינו שאי אפשר לפדותם כיון
 82 שהם צריכים העמדה והערכה, אם כן מהסיפא מוכח שמשנה זו
 83 סוברת שקדשי מזבח צריכים העמדה והערכה, ואילו חכמים סוברים
 84 שקדשי מזבח אינם צריכים העמדה והערכה, ומשום כך לא היה יכול
 85 רב לומר שמשנה זו כדברי חכמים.
 86 **ואיפיעית אימא** – ואם תרצה תוכל ליישב זאת כך, שלעולם **רב**
 87 **כרבי יותנן סבירא ליה** – סובר כרבי יוחנן, שלחכמים קדשי מזבח
 88 צריכים העמדה והערכה, אלא אם כן היה בעל מום מעיקרו, ודקא
 89 **קשיא לך** – ומה שהיה קשה לך, **זו דברי רבי שמעון ומחלוקתו**
 90 **מיפעי ליה, אימא** – יש לך לומר, **הָבֵי נמי** – שכך באמת יש לשנות
 91 את דברי רב, שמשנה זו היא כדברי רבי שמעון ומחלוקתו, ולא
 92 כדברי תנא דבי לוי.

משנה

93 המשנה מבארת אלו איסורי הנאה צריך לקברם, ואלו איסורי הנאה
 94 צריך לשורפם: **ואלו הן הנקברין** – הדברים שאסורים בהנאה וצריך
 95 לקברם. בהמת קדשים שהפילה, הנפלים יקברו, וכן אם בהמה של
 96 הקדש הפילה שליא, תקבר, כיון שאין שליא שאין בה ולד. **ושור**
 97 **הנקבל** – שור שהרג אדם ודינו להיסקל. **ועגלה ערופה** שמביאים
 98 כשנמצא אדם מת ולא נודע מי הכהו, ועורפים את העגלה. **וצפרי**
 99 **מצורע** שצריך להביא לטהרתו. **וישער גזר** שנטמא שמגלח
 100 כשמתחיל למנות שוב את נזירותו. **ופטר חמור** שלא פדו אותו בשה
 101 נערה, **ובשר בחלב**. וחולין שנשחטו בעזרה. **רבי שמעון אומר,**
 102 **חולין שנשחטו בעזרה לא יקברו אלא ישרפו**, שכיון שנשחטו
 103 בעזרה ואין מכירים בהם אם הם חולין או שהם קדשים שנפסלו
 104 בטומאה או בנותר שדינם בשריפה, גזרו לשרפם, כדי שלא יבאו
 105 לומר שאף קדשים שנפסלו יקברו. **ובן היה שנשחטה בעזרה** גזרו
 106 עליה שתישרף.
 107 **ואלו הן הנשרפין** – הדברים שאסורים בהנאה וצריך לשרפם. **המין**
 108 **בפסח ישרף**. ותרומה טמאה. **והעקלה, וכלאי הכרם** – שזרע
 109 חטים או שעורים בכרם.
 110 מוסיפה המשנה: בערלה וכלאי הכרם, **את שדרבן לשרוף ישרוף,**
 111 כגון אוכל או שמן שיש אפשרות לשרופו, אכן יקיים בו מצות שריפה,
 112 **ואת שדרבן להקבר** – אבל משקק שאין דרך לאבדו בשריפה אלא
 113 בקבורה יקבר.
 114 מוסיף התנא לכאר, שאמנם תרומה טמאה נמנית ביחד עם אותם
 115 החייבים שריפה, מכל מקום חלוקה מהם בכך שמותר להנות ממנה
 116 בשעת שריפה: **ומדליקין** – מותר להדליק כדי להנות **בפסח ובשמן**
 117 **של תרומה טמאה**.
 118 **כל הקדשים שנשחטו על מנת לאכלם חוץ לזמן** – לאחר הזמן
 119 שמותר לאוכלם, ונשחטו על מנת לאכלם חוץ **למקומן** – למקום
 120 שמותר לאוכלם, **הרי אלו ישרפו**.

1 אם היו קודם שמתו בעלי מומין, יפרו – צריכים לפדותם, ומוקמינן
 2 לה – ולדברי ריש לקיש מעמידים את הברייתא, גאופן שקדם
 3 הקדישין את מומן, שחלה עליהם קדושת הגוף, ומאחר שמתו
 4 ואסורים באכילה, בהכרח שפודים אותם כדי להאכילם לכלבים,
 5 ואם כן לכאורה שמע מינה – יש להוכיח מכאן שפודין – ומותר
 6 לפדותן את הקדשים להאכילן לכלבים.
 7 דוחה רבי זירא: **הָבֵי פמאי עסקינן** – כאן בברייתא במה מדובר,
 8 **בשעבר** על איסור מעילה ושחטן, דהיינו, מה שאמרו בברייתא
 9 שמתו, אין הכוונה שמתו מעצמם שנעשו נבילה, ואסורים הם
 10 באכילה, אלא הכוונה שמתו על ידי ששחטם. **כדתניא** – וכמו
 11 ששנינו בברייתא, **כל הקדשים שנפלו בהן מום ושחטן, רבי מאיר**
 12 **אומר יקברו**, שסבר כרבי שמעון שקדשי מזבח צריכים העמדה
 13 והערכה, **וחכמים אומרים יפרו**, שאינם צריכים העמדה והערכה.
 14 הגמרא מבאר מדוע אין פדיון בתמימים שמתו: **אמר ליה רבי**
 15 **ימיה לרבי זירא, לרבי שמעון דאמר במשנה (לעיל לב) שקדשי פדק**
 16 **הפית לא היו בכלל העמדה והערכה, ולכן יפרו, אמאי** – [מדוע]
 17 אמר בברייתא לעיל (ע"א) שקדשי בוק הבית שמתו כשהם תמימים
 18 יקברו, והלא מאחר שאינם צריכים העמדה והערכה לכאורה צריך
 19 לפדותם לאחר מיתתו. משיב רבי זירא, מה שאמר רבי שמעון
 20 שיקברו, הוא משום דהוה להקברה – שהיו ראויים להקברה.
 21 **כדתניא** – וכמו ששנינו בברייתא, שהמתים תמימים שהם ראויים
 22 להקברה, לקדושת פדק הפית, **בשהו נפדו, אינו נפדו אלא**
 23 **למופת** – להקריבם לקרבן, לפי שכל הראוי למופת אינו יוצא מיד
 24 **מופת לעולם** – בהמה הראויה להקברה שהוקדשה, אי אפשר שלא
 25 להקריבה, ואף אם הקדישה רק לבדק הבית. וכיון שהיו מיועדים
 26 למזבח בעודם חיים, עשו בהם חכמים מעלה, שאם מתו יקברו.
 27 הגמרא מקשה על דברי רבי יוחנן ממשנה: **אמר ליה רב פפא לאביי,**
 28 **ואמרי לה** – ויש שאמרו שאמר כן רב פפא **[ל]רבא, לרבי יוחנן**
 29 **דמוקים לה** – שמעמיד את מה שאמרו בברייתא שבעלי מומים יפרו,
 30 **בבעל מום מעיקרו** – על שהיה בעל מום קודם שהקדישו, ומשום כך
 31 לא נחלק רבי שמעון על דין זה. **ולדבריו כולי עלמא סבירא להו** –
 32 בין רבנן בין רבי שמעון סוברים **דבעל מום מעיקרו דלא הוי בכלל**
 33 **העמדה והערכה, יש להקשות, ולא** – וכי חכמים לא סוברים שבעל
 34 מום זה צריך העמדה והערכה, **והתנן בבכורות (יד.) כל הקדשים,**
 35 **שקדם מום קבוע להקדישן, שלא יכולה לחול עליהם קדושת הגוף,**
 36 **אלא קדושים לדמיהם, שימכרו ויביא בדמיהם קרבן, ונפדו, תיבין**
 37 **בבבירה** – שאם ילדו לאחר שנפדו, הולד קדוש בקדושת בכור,
 38 **ובמתנות** – שאם שחטם חייב ליתן לכהן את הזרוע לחיים וקיבה,
 39 כמו בכל חולין, **ויוציאין לחולין לגמרי אף ליגון ולעבר** – שיהיה
 40 מותר לגזוז את צמרם, ולעבוד בהם, **וילדן וילדן מותר לאחור**
 41 **פדיונן, והשוחטין בחוץ** אף קודם פדיונם פטור מהעונש של שוחט
 42 קדשים בחוץ, **ואין עושין תמורה** – שאם פטור על בהמה של חולין
 43 שתהיה תמורת בהמה זו, לא חלה קדושה על הבהמה של חולין.
 44 **ואם מתו קודם שנפדו, יפרו לאחר שמתו, שאינם צריכים העמדה**
 45 **והערכה. ואמר רב יהודה אמר רב בבכורות (יד.) זו דברי רבי**
 46 **שמעון** – מה ששנינו שאם מתו יפרו זה רק לפי רבי שמעון דאמר
 47 **קדשי מופת היו בכלל העמדה והערכה, וקדשי פדק הפית לא היו**
 48 **בכלל העמדה והערכה, כדתנן (לעיל לב), רבי שמעון אומר קדשי**
 49 **פדק הפית אם מתו קודם שנפדו, יפרו, וביאר רב שמונה רבי**
 50 **שמעון בבעל מום מעיקרו, שנפדה לפי שאינו צריך העמדה**
 51 **והערכה, אף שהוא קדשי מזבח. וביאר רב מאי טעמא** – מה הטעם
 52 של רבי שמעון, משום דאמר קרא – שנאמר בפסוק לגבי פדיון
 53 קדשים (ויקרא כו יב), **והעריך בהן אותה בין טוב ובין רע, ומהמלה**
 54 **אותה, יש למעוטי בעל מום מעיקרו, אבל חכמים אומרים,**
 55 **שאפילו בעל מום מעיקרו היה בכלל העמדה והערכה, ולדבריהם**
 56 **אם מתו יקברו. ומדברי רב אלו, יש להקשות על רבי יוחנן, איך אמר**
 57 **בדעת חכמים שאם היתה הבהמה בעלת מום קודם שהקדישה, אינה**
 58 **צריכה העמדה והערכה.**
 59 **אמר ליה** – השיב אביי או רבא, לרב פפא, **מאן חקמים** – מי הם
 60 החכמים שאמר רב, שהם סוברים שאף מי שהיה בעל מום קודם
 61 שהקדישו צריך העמדה והערכה, **תנא דבי לוי** – התנא של